

РЕШЕНИЕ

№ 348

гр. София, 19.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 15.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **7457** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 от АПК, във вр. с чл. 22, ал. 1 и 7 от ЗЕ, във вр. с чл. 147, ал.1 от НАРЕДБА № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: гр. П., р-н Централен, [улица], представлявано от Д. И. И., действаща чрез адв. М. П. Ч. - АК П., срещу Решение № Ж-449/03.07.2020 г. на Комисия за енергийно и видно регулиране, с което е прекратена преписката по жалба, вх. № Е-13-262-77/18.05.2020 г., подадена от [фирма] срещу [фирма].

Жалбоподателката счита, че решението е незаконосъобразно поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, неспазване на материалния закон, целта на закона и необоснованост. Молбата към съда е да бъде отменено процесното решение, като преписката се върне на КЕВР със задължителни указания.

Ответникът по оспорването - Комисия за енергийно и водно регулиране чрез юрисконсулт М. моли съда да отхвърли жалбата.

Третото заинтересовано лице [фирма] чрез юриск. Д. моли съда да отхвърли жалбата.

СГП, редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл. 168, ал.1, вр. чл. 146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт,

намира следното от фактическа и правна страна:

Административното производство е започнало по повод подадена жалба от [фирма] до Комисията за енергийно и водно регулиране.

С жалбата е била сезирана Комисията от Ц. Т. П., управител на [фирма], с адрес на управление: [населено място], р-н Централен, [улица], действаща чрез адвокат М. П. Ч., с адрес за кореспонденция: [населено място] 4000, [улица]. Делови център „Европа“, ет. 3, офис 16.

Жалбата била получена в [фирма] (ЕР Юг) с вх. № 4150/08.05.2020 г. и била препратена до Комисията на основание чл. 143 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (Наредба № 3).

В нея се възразява срещу прекратяване на процедурата за присъединяване на „Фотоволтаична електроцентрала (Ф.) до 30 kWp“, предвидена за изграждане при условията на чл. 24, т. 1 от Закона за енергията от възобновяеми източници (ЗЕВИ).

Ф. била предвидена за изграждане в прилежащ имот в урбанизирана територия, в който била построена и въведена в експлоатация зарядна станция за електромобили. Имотът бил УПИ V - обслужващи дейности, кв. 54 по плана на [населено място], общ. П., обл. П..

Решаващият орган приел, че жалбата отговаря на изискванията на чл. 142 и сл. от Наредба № 3 и като такава била допустима за разглеждане.

С нея се оспорвал отказът за издаване на становище с писмо изх. № 8632869-1/12.03.2020 г. от „Е. Юг“ ЕАД с мотив, че в недвижимия имот не съществувала присъединена към електроразпределителната мрежа сграда.

Жалбата била изпратена от ЕР Юг в писмо с изх. № 4150-1/15.05.2020 г., заедно със становището на дружеството по нея.

От съдържанието на становището става ясно, че „Р. България“ Е. е подало Заявление № 8632869 на 27.02.2020 г. за проучване на условията и начина за присъединяване на „Ф. до 30 kWp“ при условията на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ. Заявеният срок за въвеждане в експлоатация на Ф. бил 07.2020 г.

В становището си ЕР Юг посочило, че с писмо изх. № 8632869-1/12.03.2020 г. е прекратило процедурата за присъединяване с мотив, че в недвижимия имот не съществува присъединена към електроразпределителната мрежа сграда. Дружеството отрекло в случая посоченият мотив да е на база „собствена интерпретация“ и тълкуване на Закона за устройството на територията (ЗУТ) относно понятието „сграда“.

Към писмото на „Е. Юг“ ЕАД са приложени копия от следните документи:

Жалба до КЕВР чрез [фирма]; Писмо с изх. № 8632869 -1/12.03.2020 г.; Заявление за проучване от 27.02.2020 г.; Пълномощно от 04.05.2020 г.; Нотариален акт № 110, том П, рег. № 1775. дело № 276 от 2018 г.; Скица № 1169/23.12.2019 г.; Заповед № РД-15-683/17.12.2018 г.; Разрешение за строеж № 29 от 13.06.2019 год.; Удостоверение № 32/17.12.2019 г.; Договор от 24.06.2019 г.; Снимки - 2 бр.

В ЕР Юг с вх. № 4696/26.05.2020 г. било получено допълнително становище от [фирма] срещу изразеното от електроразпределителното дружество становището по жалбата в писмо с изх. № 4150-1/15.05.2020 г.

Допълнението било получено в Комисията на 03.06.2020 г., изпратено с писмо изх. № 4696-1/01.06.2020 г. от ЕР Юг.

Е. дружество заявило, че „няма нововъзникнали обстоятелства, които да налагат

промяна в позицията на дружеството".

В жалбата е отправено искане да се изпълни заявената услуга - проучване на условията за присъединяване на Ф., за която е заплатена необходимата такса.

От предоставените документи става ясно, че [фирма] е подало искане за проучване на условията за присъединяване на „Ф. 30 kWp“, предвидена за изграждане в свой имот - новообразувано УПИ V - обслужващи дейности, кв. 54 по плана на [населено място], общ. П., обл. П.. В него се намирала изградена „Зарядна станция за електроавтомобили“.

В своето становище ЕР Юг твърди, че в имота, освен зарядната станция, „нямало построена обслужваща или каквато и да е сграда“. Твърдението на електроразпределителното дружество се потвърждавало и от предоставения снимков материал.

Съгласно ЗУТ, в раздел IX-Преместваеми обекти и елементи на градско обзавеждане, в чл. 56, ал. 10 били включени и зарядните колонки за електрически превозни средства.

В § 1, т. 13 от Допълнителната разпоредба на Наредба № 6 от 24 февруари 2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи било описано, че „приемник на електрическа енергия“ представлявало уред или технологична инсталация за преобразуване на електрическата енергия в процеса на нейното използване в друг вид енергия. В случая при зарядната станция електрическата енергия се преобразувала в химична, зареждаща акумулаторните батерии на превозните средства.

Видно от приложените документи, обособяване от един имот на нови 9 парцела за изграждане на 9 броя зарядни станции и „Ф. до 30 kWp“ към всяка от тях, безспорно било инвестиционно право на собственика.

Предвиденият за изграждане всеки отделен обект, в който имало изградена само зарядна станция и Ф., не отговаряло на изискванията на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ и не можело да ползва преференции по чл. 31 и чл. 32 от ЗЕВИ за произведената от обекта електрическа енергия. Въз основа на горепосоченото жалба с вх. № Е-13-262-77/18.05.2020 г., подадена от [фирма], срещу [фирма] била неоснователна и КЕВР прекратила административното производство, образувано по жалба с вх. № Е-13-262-77/18.05.2020 г., подадена от [фирма] срещу [фирма].

Съгласно чл. 22, ал. 4 от ЗЕ срокът за произнасяне по жалба от страна на КЕВР е 2-месечен, считано от датата на получаването ѝ. Цитираната разпоредба предвижда във второто си изречение, че този срок може да бъде удължен с още два месеца, ако естеството на спора налага събиране на допълнителни данни и информация от комисията.

Жалбата срещу решението е подадена чрез КЕВР в законоустановения 14-дневен срок по чл. 197 от АПКС.

С оглед на изложеното, жалбата се явява постъпила в срок, подадена от лице, което е адресат на административния акт и е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Подадената жалба следва да се определи като такава по чл. 142, ал.1, т.2 от Наредба № 3/21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, а именно подадена от

клиент/аргумент от §27б във вр.с 27г от ДР на ЗЕ-ДВ, бр.54 от 17.07.2012 г./ срещу доставчици на енергия и природен газ, включително крайни снабдители, свързани с изпълнението на задълженията им по ЗЕ.

Съгласно изискванията на чл. 143, ал.3 от Наредба № 3/21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, жалбата се подава до Комисията чрез съответното енергийно предприятие или В и К оператор, които са длъжни да извършат проверка по нея и да я изпратят в Комисията, заедно със становището си. По реда на ал.4 от същата разпоредба, в случаите, когато жалбата не е подадена чрез съответното енергийно предприятие или В и К оператор, Комисията изпраща подадената жалба на енергийното предприятие или В и К оператора, като изисква извършването на проверка и изпращане в комисията на жалбата, заедно със становището на дружеството, както и цялата преписка по жалбата в 7-дневен срок от получаване на жалбата.

Съгласно чл. 143, ал. 6 от Наредба № 3/21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, Комисията разглежда жалбата, ако към нея е приложено становището на енергийното предприятие или В и К оператора, ведно с цялата преписка по жалбата.

Съдът намира, че жалбата е подадена до компетентен орган, в чиято материална компетентност е включено правомощието да се произнесе по подадената до него жалба, съгласно чл. 22, ал.1, т.2 от ЗЕ във връзка с чл. 22, ал.4 ЗЕ.

В двумесечен срок от подаване на жалба по ал.1, т. 2, Комисията може да съдейства за доброволно уреждане на спора. Срокът може да бъде продължен с още два месеца, ако естеството на спора налага събиране на допълнителни данни и информация от комисията - ал. 3.

Когато не е постигнато доброволно уреждане на спора или при отказ на страна от доброволно уреждане, комисията взема решение по жалбата в срок от два месеца след получаването ѝ. Този срок може да бъде удължен с още два месеца, ако естеството на спора налага събиране на допълнителни данни и информация от комисията. Със съгласие на жалбоподателя, удълженият срок може да бъде продължен с още два месеца - чл. 22, ал.4 ЗЕ.

Според ал.7 на чл. 22 от ЗЕ, редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се уреждат в наредбата по чл. 60 - Наредба № 3 от 21 март 2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, обн. ДВ, бр.33 от 5 Април 2013 г., съгласно чиито разпоредби КЕВР може да започне процедура по споразумяване на страните. Тази фаза от производството обаче не е задължителна, а се реализира по преценка на комисията, предвид диспозитивния характер на регулиращите я правни норми.

Във всички случаи, обаче, КЕВР следва да се произнесе с решение, след като извърши проверка на изложените в нея обстоятелства и след като събере всички необходими доказателства за изясняване на случая - чл. 144, ал.1 от Наредба № 3/21.03.2013 г.

След събирането на доказателствата и след извършването на проверката следва да се състави доклад и проект за решение, в които се отразяват обстоятелствата по жалбата, становището на проверяваното лице, събраните по административната преписка доказателства, правните и фактическите констатации по жалбата /чл. 145, ал.1 от Наредбата/. Докладът и проектът за решение, заедно с жалбата и преписката по нея, се представят на председателя на комисията, който с резолюция определя внасянето им за разглеждане на жалбата и решаването ѝ от комисията в закрито заседание - чл. 145, ал.2 от Наредбата.

Когато в резултат на проверката по жалбата и събраните в хода на административното производство доказателства комисията установи, че жалбата е неоснователна, тя с решение прекратява преписката - чл. 147, ал.1 от Наредба № 3/21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката. В конкретния случай жалбоподателят е сезирал КЕВР с жалба, по повод на която е проведена процедура и с решение преписката е прекратена, поради нейната неоснователност.

Това решение е законосъобразно.

Съдът счита, че оспорването на решение № Ж-449 от 03.07.2020 г. на КЕВР е неоснователно и като такова следва да не бъде уважено, а жалбата отхвърлена. След като е сезиран с оспорване, при служебния и цялостен съдебен контрол върху законосъобразността на обжалвания административен акт, съгласно нормата на чл. 168, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), съдът проверява най-напред неговата валидност. Това се налага, поради служебното начало в административния процес, съгласно принципа за това, въведен с нормата на чл. 9 от АПК.

Разпоредбата на чл. 146 от АПК сочи основанията за оспорване на административните актове, които ако са налице във всяка конкретна хипотеза водят до незаконосъобразност на оспорения акт, а именно: липса на компетентност, неспазване на установената форма, съществено нарушение на административно производствените правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона.

В съответствие с чл. 22 от Закона за енергетиката (ЗЕ), КЕВР разглежда жалби на клиенти срещу енергийни предприятия, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон, както и подзаконовите актове по неговото прилагане, като в съответствие с ал. 5, когато Комисията приеме жалбата за основателна, тя с решението дава задължителни указания по прилагането на закона. Съгласно чл. 22, ал. 7 от ЗЕ редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се уреждат в Наредба № 3, по чл. 60, а именно Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката - Наредба № 3 (обн. в ДВ, бр. 33/05.04.2013 г.).

В случая, изискванията на Наредба № 3, съгласно чл. 142 и следващите са спазени. Изготвен е доклад и е проведено закрито заседание, на което е прието и процесното решение, съгласно чл. 145 от Наредба № 3.

Налице са спазване на изискванията за форма на акта от формална страна, решение № Ж-449 от 03.07.2020 г. съдържа фактически и правни основания съгласно изискванията на чл. 59 ал. 2, т. 4 от АПК. По отношение на изискването за форма, законът поставя такова изискване за определена форма като условие за неговата действителност. АПК е въвел писмената форма като изискване за валидност на индивидуалния административен акт. За да е нарушено изискването за форма следва формата да е определена в закон, а именно чл. 59, ал. 2 от АПК. Изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК са изисквания към самата писмена форма, но самите те не са форма на акта, поради което наличието им в материализирания вид на акта имат отношение към неговата редовност.

В хода на проведеното административно производство съдът счита, че не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. За да бъде определено едно нарушение на административно производствените правила като съществено, което е основание за отмяна на административен акт по чл. 146, т. 3 от АПК, това

нарушение на административнопроизводствените правила, което ако не е било допуснато, би могло да се стигне до друго решение на поставения пред административния орган въпрос.

Съдът следва да съобрази разпоредбата на чл. 168, ал. 5 от АПК, след изменението, публикувано в ДВ бр. 77 в сила от 01.01.2019 г. Според нея, когато съдът установи наличието на съществено нарушение на административнопроизводствените правила, той отменя акта без да проверява основанията по чл. 146, т. 4 и 5 от АПК. Като съществено законодателят регламентира в чл. 168, ал. 4 от АПК нарушението на задължението за уведомяване на гражданин или организация, в следствие на което са лишени от възможността да участват като страна в производството по издаване на административния акт. Видно от приложените по преписката документи, няма наличие на такова отменително основание.

Относно материалната законосъобразност и несъответствие с целта на закона, следва да се има предвид, че не са налице и тези същите основания. Процесното решение на КЕВР е законосъобразно и постановено в съответствие с правните норми. Решение № Ж-449 от 03.07.2020 г. на КЕВР е постановено в рамките на предоставената от закона възможност за преценка. При постановяване на оспореното решение № Ж-449 от 03.07.2020 г. на Комисията няма превратно упражняване на власт, следователно не е налице несъответствие с целта на закона, което е отменително основание по смисъла на чл. 146, т. 5 от АПК.

Съгласно чл. 76 от Закона за енергетиката (ЗЕ), Комисията контролира съответствието на извършваните лицензионни дейности с условията на издадените лицензи, като извършва превантивен, текущ и последващ контрол. Съгласно ал. 4, т. 2 от посочената разпоредба, КЕВР контролира съответствието на изпълнението на лицензионната дейност с условията на лицензията, включително изпълнението на задълженията за предоставяне на достъп до мрежите, както и правилното прилагане на условията за предоставяне на достъп. С оглед на това и предвид разпоредбата на чл. 22, ал. 1, т. 1 от ЗЕ, според която КЕВР разглежда жалби на ползватели на мрежи и съоръжения срещу оператори на преносни и разпределителни мрежи, следва безспорен извод, че решението е издадено от компетентен орган .

Решението е издадено в изискуемата писмена форма, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, водещи до нищожност на същото. Съдът счита, че административният орган е изложил точно, ясно и обективно установените факти и обстоятелства и е обосновал в достатъчна степен направените от него изводи, позволяващи еднозначно да се изведе волята му за издаване на процесното решение. Решение № Ж-449 от 03.07.2020 г. на КЕВР е постановено изцяло в съответствие с материалния закон. Осигуряването на достъп до електропреносната и електроразпределителната мрежа е задължение на енергийните предприятия, лицензирани за осъществяване на съответната дейност, което те са длъжни да изпълнят по отношение на всеки производител и обект за производство, които отговарят на предвидените в закона условия, т.е. изискванията към обектите и производителите на електрическа енергия за присъединяване към мрежите са нормативно установени и лицензиантите не

могат да поставят други, допълнителни изисквания или да извършват друга преценка извън тази относно спазването на нормативните изисквания.

Присъединяването на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници към разпределителната мрежа с обща инсталирана мощност до 30 kW включително, които се предвижда да бъдат изградени върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии, е регламентирано в чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ. В чл. 26 от същия закон е предвидено, че в случаите по чл. 24 се подават искания за проучване на условията и начина на присъединяване пред съответния оператор на електрическа мрежа при условията и по реда на Наредба № 6 и по чл. 116, ал. 7 от ЗЕ,

За обектите по чл. 24, т. 1 условията за присъединяване се определят в становище, което се издава в срок до 30 дни от постъпване на искането, съгласно ал. 3 на чл. 26 от ЗЕВИ, а договор за присъединяване се сключва при условията, определени в становището по ал. 3 на чл. 26 от ЗЕВИ, и при издадено разрешение за строеж. Подробната регламентация на реда за присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници по реда на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ се съдържа в Глава пета, Раздел II от Наредба № 6 от Наредба № 6.

Съгласно чл. 87 от Наредба № 6 лицето, което предвижда да изгражда обект за производство на електрическа енергия, отговарящ на условията на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ, подава към оператора на съответната разпределителна мрежа писмено искане за проучване на условията и начина на присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници. То следва да е титуляр на право на собственост върху имот, в който се предвижда да бъдат изградени обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии, както и да е заплатило цена за проучване на условията и реда на присъединяване по ценоразписа на услугите на съответния мрежови оператор. Съгласно чл. 88, ал. 3 операторът на разпределителната мрежа може да поиска допълнителна информация за характеристиките на присъединявания обект, като лицето, поискало проучването, е длъжно да я предостави в 14-дневен срок. В противен случай, както и ако не отстрани непълнотите и несъответствията в предвидения срок, процедурата по присъединяване на обекта се прекратява съгласно чл. 88, ал. 7 от Наредба № 6.

Операторът на разпределителната мрежа може мотивирано да откаже да присъедини обекта към съответната мрежа в заявения срок за въвеждане на централата в експлоатация и да предложи нов срок за договаряне, съгласно чл. 90, ал. 1 от Наредба № 6. Съгласно чл. 91 от Наредба № 6 в приложимата редакция операторът на разпределителната мрежа извършва проучване, определя условията, изготвя и предоставя писмено становище за присъединяване на лицето, подало искане за присъединяване, в срок до 30 дни от датата на постъпване на искането. Лицето, получило становището, може да обжалва предложените условия за присъединяване пред КЕВР при

условията и по реда на чл. 22 от ЗЕ.

Анализът на цитираните разпоредби показва, че в случай на подадено искане за присъединяване операторът на разпределителната мрежа разполага с три възможности - да прекрати процедурата предвид чл. 88, ал. 7, мотивирано да откаже присъединяване съгласно чл. 90, ал. 1, или да определи условията, като предостави писмено становище за присъединяване на лицето по смисъла на чл. 91, ал. 1.

В Наредба № 6 не е предвидено изрично, че в случай на прекратяване на процедурата по чл. 88, ал. 7 актът може се обжалва пред КЕВР. С оглед обаче на общото правило на чл. 22, ал. 1 ,т. 1 от ЗЕ и обстоятелството, че прекратяването на процедурата има идентични на отказа и дори по-неблагоприятни последици, доколкото при отказ операторът следва да предложи нов срок за договаряне, няма причина да бъде ограничена възможността на лицата да обжалват пред КЕВР прекратяването по чл. 88, ал. 7 от Наредба № 6, още повече, че обжалване се предвижда дори за благоприятния по принцип акт - писменото становище с условията за присъединяване. С подадената жалба пред КЕВР става ясно, че дружеството е прекратило процедурата за присъединяване като недопустима.

В случая, ако се приеме тезата на [фирма], че следва операторът безусловно да присъедини всеки производител на електрическа енергия от възобновяеми източници, то правната регламентация, посочена по-горе би била ненужна и всяко електроразпределително дружество би следвало да присъедини всеки желаещ производител на електрическа енергия от възобновяеми източници, което определено не е целта на закона, предвид горесцитираните норми на чл. 22 и чл. 23 от ЗЕВИ. Разпоредбата на чл. 24 от ЗЕВИ, която регламентира изключение от така въведеното правило на чл. 23, и съгласно т. 1 предвижда, че чл. 23 не се прилага за енергийни обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници (ВИ) с обща инсталирана мощност до 30 kW включително, които се предвижда да бъдат изградени върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии. Целта на това изключение е да стимулира ползването на електрическата енергия от собствени неголеми ВИ за собствени нужди, т.е. за собствено потребление - затова е уредено и задължението да е налице сграда в имота - а остатъчното количество следва да се закупи от оператора по преференциалните цени. Именно, защото се касае за изключение, а изключението е стеснителна извънредна хипотеза на общото правило, то и същото не би могло да бъде тълкувано разширително в настоящия спор, включително и относно значението на думата „сграда“. Въпросните малки инсталации са такива, които не биха могли да повлияят негативно върху стабилността на цялата енергийна система. При всички случаи обаче, целта на разпоредбата на чл. 24 от ЗЕВИ не е да стимулира злоупотребите, при които се изграждат фиктивни постройки в територии, в които няма потребление и се налага пренасяне на произведената електрическа енергия. Именно това се определя за изключение от общото правило. Правилото на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ е посоченото, че се изисква в съответния имот, намиращ се в урбанизирана територия, да е налице сграда,

именно с цел покривната слънчева инсталация да захранва тази сграда и по този начин реално произведената от ВИ енергия да се използва за собствено потребление. Въведените в експлоатация зарядни станции не са „сграда“, не служи за обитаване или живеене, нито представлява предприятие, ползващо електрическа енергия за производствените си нужди, нито въобще в него има реално потребление на енергията от ВИ за отопление. Нормата на чл. 24 от ЗЕВИ е изключение, то и тълкуването на разпоредбата следва да бъде съобразно нейната цел, а именно - да се стесни приложението ѝ, а не да се разшири посредством разширителното тълкуване на понятието „сграда“, уредено основно и преимуществено при това в детайли в Закона за устройство на територията (ЗУТ) - по аргумент от чл. 46 от Закона за нормативните актове (ЗНА). Действително в ЗУТ няма легална дефиниция на „сграда“, но това не е пречка значението ѝ да се извлече от съдържанието на разпоредбите на закона. Понятието „сграда“, чието значение за целта на приложението му в чл. 24 от ЗЕВИ, следва да се извлече, доколкото е налице подробна правна уредба на сградите и постройките в ЗУТ.

Съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗУТ, застрояване е „разполагането и изграждането на сгради, постройки, мрежи и съоръжения в поземлени имоти“. Именно с оглед характера на постройките на допълващото застрояване, режимът на тяхното допускане е значително улеснен в сравнение с изграждането на сгради. По смисъла на параграф 5, т. 38 от ЗУТ „строежи“ са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация, реконструкция по автентични данни по смисъла на чл. 74, ал. 1 от Закона за културното наследство и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението. От горните разпоредби следва безспорно, че строежи са както сградите, така и постройките, а въпросните зарядни станции безспорно не са постройки, нито сгради. Правилно в процесното решение на КЕВР е прието, че ЕР Юг е преценило, че зарядните станции не са сграда. Правилно електроразпределителното дружество е приело, че не са налице предпоставките за прилагане на изключението по чл. 24 от ЗЕВИ - макар това да не е изрично посочено в чл. 87 и следващите от Наредба № 6.

В тази посока правилен и законосъобразен се явява извода на Комисията, че ако присъедини обекти, които не съставляват изключение по смисъла на чл. 24 от ЗЕВИ, то самото електроразпределително дружество би нарушило изискванията на чл. 22 и чл. 23 от ЗЕВИ и би подлежало на санкция от страна на самия регулаторен орган, КЕВР. Правилно и законосъобразно ЕР Юг е изпълнило задълженията си по чл. 91, ал. 1 от Наредба № 6. Съгласно цитираната разпоредба операторът на разпределителната мрежа извършва проучване, определя условията, изготвя и предоставя писмено становище за присъединяване на лицето, подало искане за присъединяване, в срок до 14 дни от датата на постъпване на искането. Това обаче е в хипотезата, при която лицето има обект по чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ съгласно чл. 87, ал. 1 от Наредба № 6.

От събраните по делото доказателства обаче става ясно, че такъв обект не е налице, а това е прието и от ЕР Юг. Именно с този мотив е издадено становището, с което е прекратена процедурата съгласно чл. 88, ал. 7 от Наредба 6, тъй като производството за присъединяване на обект по чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ на практика се явява недопустимо. Не следва ЕР Юг да издаде становище, с което да определи условията за присъединяването на обект по опростената процедура, без този обект да попада в хипотезата на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ и жалбоподателят цели извън изискванията на чл. 23 от ЗЕВИ да създаде привидност за изпълнение на предпоставките на изключението по чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ, а това неминуемо ще доведе до противоречие с целта на закона, ще е налице заобикаляне на закона, в частност на чл. 24 от ЗЕВИ, включително и по отношение на изискването за наличие на мощност до 30 кУ. [фирма] е въвело в експлоатация осем броя зарядни станции. В случая изградените зарядни станции са с цел формално да се изпълни изискването на чл. 24 от ЗЕВИ. Освен че не са сграда, зарядните станции не са предвидени за обитаване, респективно не представляват предприятие, което означава и че в тези зарядни станции няма да има реално потребление на произведената от монтираните върху тях и в прилежащите им имоти конструкция на Ф..

Съдът кредитира заключението по изготвената комплексна СТЕ, защото няма основание да се съмнява, че тя е изготвена по знания и съвест, но счита, че тя е неотнормима, тъй като конкретния случай не попада в хипотезата, при която жалбоподателят има обект по чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ съгласно чл. 87, ал. 1 от Наредба № 6.

С оглед гореизложеното, съдът счита че оспореното Решение № Ж-449 от 03.07.2020 г. на КЕВР е правилно, а жалбата на [фирма] е неоснователна и недоказана.

При този изход на спора, на жалбоподателя следва да бъдат възложени направените по делото разnosки от ответника и заинтересованата страна за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Поради което, Административен съд София- град, трето отделение, 71-ви състав, на основание чл. 172, ал.2 АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: гр. П., р-н Централен, [улица], представлявано от Д. И. И., **действаща чрез адв. М. П. Ч. - АК П., срещу Решение № Ж-449/03.07.2020 г. на Комисия за енергийно и видно регулиране**, с което е прекратена преписката по жалба, вх. № Е-13-262-77/18.05.2020 г., подадена от [фирма] срещу [фирма].

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: гр. П., р-н Централен, [улица], представлявано от Д. И. И., да заплати на КЕВР и на [фирма], сумите в размер на по 100 лева за всяка една от страните.

**Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред
Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му
на страните.**

СЪДИЯ: